

2. szám.

Januar 12-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet

C s u — p a p i r o s d a l.

Ki mondja, hogy nincs pénzünk
 Papirosból?
 Alkotmányosan élünk,
 A burkustól nem félünk,
 Legyen az bár papirosból.

Áll a hős honvédsereg
 Papirosból.
 Nincs már a ki kesereg,
 Mert az öreg és gyerek
 Honvéd léssen papirosból.

Majd lesz elég fegyverünk
 Papirosból.
 Most merjetek ellenünk,

Burkus, mumus! megverünk,
 Összetörünk papirosból.

Végez az országgyűlés
 Papirosból.
 A bajon lesz enyhülés,
 Minket a kuleslyukon lés
 A boldogság, papirosból.

Ki ezer forintot ád
 Papirosból,
 Most csak megváltja magát,
 De majd ott hagyja fogát,
 Ha nem leszünk papirosból.

A kortes.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!
 No most szípen megjartam.

Eczer ilctemben tarthatam volna dizeziot,
 a ki a melete, hogy liberalis, mindamelete konzervatív; tudnyilik katonaalitas, azaz, hogy katona-nem-alitas kirdisiben vagyunk mostan tigrisekel egy vilemynyen; tigrisek nem akarnak,

hogy tigrisfiak kinszerüljenek puska ala kerülnyi, mink pedig nem akarunk, hogy puska kinszerüljenek tigrisfiak kezibe kerülnyi, mert abul nem jo lesz! Tehat vagyunk egy vilemynyen. Tehat kiszitetem hatalmas oratiot, altam vele lesbe, hogy a mint orszaghaz ajtaja kinyilatkozik, magam lehesek legelső, a ki aztat el-

mondok hamarab a Deaknal, hamarab a Tiszánal; is leszek az általa legnipszerűb ember a Magyarországon.

Mar most tesik niznyi ezt a valogatot ma-lört. Első gyűlisen nem gyüte fel a Deak Fe-rencz. Anal job. It vagyok in. De baj, hogy na-gyon sokadmagával nem gyüte el. Eczer csak elnök ur esengeti, is aszongya: „sokal töb olyan kipviselöt latok iten, a ki nincsen jelen, mint olyant, a ki jelen van; analfogva nem találak tisztelt hazat határozat- is felirat-kipesnek; s analfogva mai napra adom vacatit; menyetek lapdaznyi! holnaputan gyertek megint isko-laba.“

Jaj de holnaputan mar Deak Ferencz fog-ja elülem elmondanyi mindazokat, a miket in akartam tegnap-utan ü elöte elmondanyi, s me-gint karba veszte dikedio.

Nevezetes dolog pedig az, hogy most meg

mar nimetek nem akarjak bemenyi Reixratba. Ük agitalyak legjoban, hogy nem kel meg-schikkolnyi Reixratot. Bolond alapot! Mikor tuta lenyi Reixrat, akkor nem tuta lenyi magyar orszaggyüilis; mikor tud lenyi magyar orszag-gyüilis, akkor nem tud lenyi Reixrat. Mar most ha nem gyühet ösze Reixrat, kinek faradunk mi közösügyi elaboratumal? Mire elkisztilünk vele, bizony betelyesedik rajtunk, hogy „körül ültünk, semi sines;— kitalaltunk, senki sines.“

Ilyenkor legjob volna, ha nimet választok megvalasztananak minket isz maguk Reixrat követyeinek, mink aztan majd elvigeznink az ü dolgukat isz, *iben ugy*, mint a magunkit, szipen.

Inditvanyozok esztet.

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

A kortes élelményei.

A tavalyi újév első napjának ködös voltát meg-énekeltem, és be is teljesedett az egész év jóslott bo-rúja. Az idei újév első napjának vízenyös voltát nem éneklek meg, mert már előre kezd teljesülni az év kö-vérésége. Első termés 2 millió honvéd elvileg, fapuská-
val, papirosból, azaz papiroson. Ehez kell legalább 32 miniszter és vagy 8 alkotmány, persze zavargás, és még kevésbbé háboru nélkül. De már ezeket nem merem ugy megjövendölni, mint a tavalyi nagy ködöt.

Most csak a szomszéd monarchiából hoztak ügyünk élére ministert, és mégis oly rögtön már tejben vajban uszunk, hátha még Mexicóból vagy Chinából kapnánk egy államministert!! Az egyenesen 48-al kö-szönne be.

A porosz békekötés 12-ik pontjába mért nem tet-tek még legalább 3 szót: finansz, zsandár és szabadsaj-tó? — Mert a többit is hiába tették.

Nem is tudom, minek az a nagy lárma, zenebona, ujtás, meg mindenféle? hiszen végre a provisorium se rosszabb sok házasságnál, és mégis egyszer csak meg-szokja az ember.

— Ki fia vagy te kis öcsém?

— A zsandároké.

— Mi leszesz te?

— Vagy finansz, vagy minister, vagy mind a kettő.

— De hátha mire te fel fogsz nőni, már akkor nem leend finanszra szükség?

— Kell az mindig kortes ur, ha pedig az nem lehetek, hát huszár leszek, vagy pap.

— Zsandár nem szeretnél lemi?

— Zsandár az apám egész státió, elég az a har-minczadik unokámért is.

Azt mondta valaki, hogy a mostani hivatalbeli tisztviselőknék semmi tekintélyük sines. Pedig minde-nik tart oldala mellett egy zsinoros hajdút, csupán te-kintély femtartás végett.

Az eljegyzett leányasszony keresztleveléért a pap-hoz megy. — Hány éves a leányasszony? — Husz. — Ugy hát — jegyzé meg nagy komolyan a pap — csak a 26-nál kezdem keresni.

A társaságokban mindig veszélyesebb az alsó tábla, mely már reggel felé az asztalt is fel szokta for-gatni. A hazánál ellenkezőleg volt legalább eddig, itt a felső tábla forgatott fel minden üdvöst.

X. X. muzeumi igazgatóval utaztam egy waggonban. Rettenetes tudós képet vágott.

— Folytonosan utazom — mondá — s buvárlom a régiségeket.

— Épen jó, hogy szerencsém van — viszonzám — Czepléden az átszállásnál kikeresem börendömből irataimat, melyek közt szinte van egy régiségi másolat, a Boros-Jenői régi várromból szereztem, szolgálok vele.

— Ejnye de jó kegyed, előre is köszönöm, annak igen érdekesnek kell lenni.

— Óh igen — mondám — én már hetek óta törom rajta fejemet, de nem tudom kitalálni.

Czepléden siettem félrevonulni, és pár perc múlva átadom a tudósnak eme régi jegyzetet :

EN DIVI A SA
LAT ARA CV
CORPORIS
CELL.

Irtóztatón törte rajta a fejét sokáig, haragudott, ha valaki megzavarta merengésében. Egyszer összecsapja a kezét a waggonban, és kiált: „éljen! vivát! megvan!” Nagy érdekeltséggel szem, fül lettem. — Már tudom a kulcsát — mondá — nézze kegyed „corporis” a 3-ik sorban, az bizonyosan a corpus jurisra vonatkozik. Valóban becses kincset ada ön a tudományos világnak. — Igen örülök rajta — mondám. Azzal ő tovább törte a fejét, míg állomásról állomásra Kőbányaig értünk. Itt gondolám, hogy nem compromittálom mégis mások előtt, mert még az akadémiához találja vinni, és ott sem tudják majd belőle kicsavarni azt a corpus jurist. Megszólítám :

— Kérem ne törje ön tovább a fejét, mindjárt Pesten leszünk, és elolvasám neki szóról szóra, a mint irva van :

Endivia salátára czukor-por is kell.

Az én tudósomat majd a guta ütötte mérgében és szégyenében, én pedig olyakat mosolyogtam, melyek falun számot tettek volna nevetés, vagy tán kacajnak is. Pesten a kiszállás megzavarta multságomat.

Különböző életutak.

Az az érdekes a dologban, hogy valósággal megtörtént.

Ezelőtt mintegy tiz évvel egy fiatal *jogász*, meg egy fiatal *szabólegény* együvé jártak valamely harmadrendű vendéglőbe ebédelni. Mindennap találkoztak, apránként megismerkedtek, megbarátkoztak, aztán te-tu pajtások lettek.

Egy év alatt a jogász az akkori *helytartóságnál joggyakornok* lett; a szabólegény pedig *mester*, boltot

nyitott, és megnősült. A helytartósági joggyakornok nála dolgoztatott havi törlesztésre, s nem egyszer mondá, midőn a szabó elégült családi-életét látta :

— Hallod-e Marczy, milyen boldog ember vagy te!

A szabó vigasztalta kegyesen :

— Majd megsegít téged is az isten !

— Mikor lesz az! — sohajtá a joggyakornok — mennyit kell még addig küzdenem !

Megint egy év múlva a joggyakornokból helytartósági fogalmazó lett, majd helytartósági titkár, s csakhamar helytartósági előadó.

A szabó megmaradt a maga műhelyében, s csak bámult pajtása sebes haladása felett. Apránként nem merte őt tegezni; előbb tekintetes, majd nagyságos urnak kezdte.

— Eh ne bolondozzál — mondta neki a tekintetes és nagyságos ur.

Egyszerre zökkent a világ kereke. Hirtelen főispánok kellettek. A tekintetes és nagyságos urat megtették újdonsült főispánnak.

— Tyhü teringettél ! — mondá a szabó. — Excellentiás ur !

Az excellentiás ur elment a megyéjébe. Sokáig nem találkoztak egymással. Aközben ismét zökkent egyet a világ kereke: az újdonsült főispánokat felfüggesztették hivataluktól. Az excellentiás urat hasonló sors érte. Akkor megint találkoztak. A szabó megadta neki az excellentiás titulust és gratulált fényes carrierjéhez, melyet oly gyorsan megfutott. Alig mult még el harmincz éves.

— Eh ne csufolódjál ! — szólt mérgesen az excellentiás ur. — Hát mi vagyok és mi lettem ? Boldog ember, te itt maradtál műhelyedben, nem emelkedtél, mint én ; de nem is buktál, mint én !

Tanulság: képzelje mindenki magának.

Porto-Rico.

Kinek ki parancsol.

Ropogósan, de jó hiszemmél káromkodott a kanászbajtár, meg levén győződve, hogy a sertéseket a nélkül tereelni sem lehet.

„Öcsém, te talán még most sem tudod, mi van a tiz parancsolatban ?” — kérdezi tőle egy jámbor agg.

„Ha csak a gazd'uram nem tudja — feleli a bojtár — az szokott bejárni minden este parancsolatra, de még eddig semmit sem szólt felőle, hogy tiz parancsolatot adott volna az ispány ur, hanem inkább most is, mint máskor, egy-egy parancsolattal egy-egy napra elcsinálta az egész pusztá dolgát.

Potrohos Uzubu leendő viszontag-

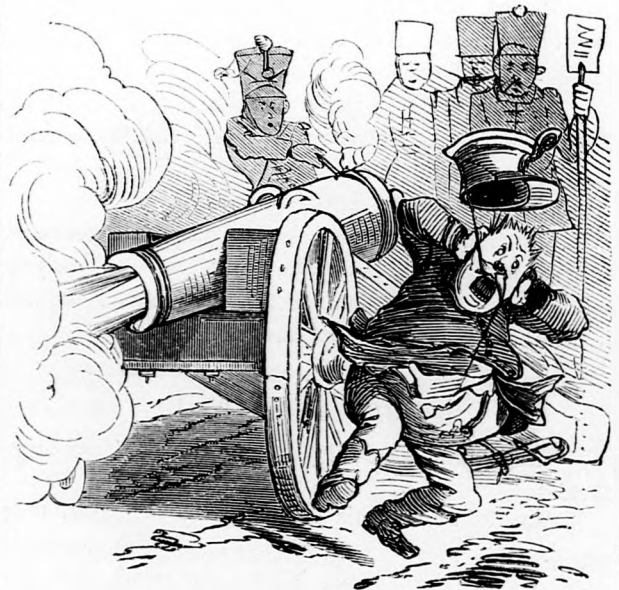
Potrohos Uzubu búcsúzik szeretett életpárjától. indulandó a lógerbe, melynek hivatása az ellenséget üldözni messziről, de nem messzire.

Potrohos Uzubu meggyőződést szerez magának felőle, hogy *lőháton* még jobban el lehet fáradni, mint gyalog sorban, s kéri magát a *tűzérségnél* alkalmaztatni.

Potrohos Uzubu úgy találja, hogy a *gyalog honvédségnél* rettenetesen elstrapacirozza az ember a lábát, s áttéteti magát a *lovassághoz*.

Potrohos Uzubu nem szereti, hogy olyan nagyon puffognak az ágyuk, az ember füledobja majd beszakad bele; inkább elmegy az *útász századhoz*.

ságai az általános honvédelem idején.

Potrohos Uzubu sehogy sem találja jó mulatságnak, hogy az utászok egész nap követ vágjanak, inkább arra vállalkozik, hogy *kránfutter* lesz.

Potrohos Uzubu az ispitályi kosztra szorulva, tiszta profitnak veszi, hogy a Schrott-féle *éheztetési kúrát* kiállhatja ingyen.

Potrohos Uzubu a betegápolási osztály multságait a kórodában nem ismerheti el az élet legfőbb gyönyörei közé tartozóknak, s inkább arra határozza magát, hogy az egész hadjáratot, mint *maródi* fogja *kifeküdni*.

Potrohos Uzubu, a dicsőségesen bevégzett hadjárat után visszatér családi tüzhelyéhez. A státusz azzal elveszthetett egy pár provinciát, ő azonban csak a hasát.

Ujévi vigasztaló.

Semmi bánat; ne lásd helyét
Szórni panaszos igéket,
Hogy elmúlt karácsony ismét
A nélkül, hogy reményinket
Igazolná; új év teszi
Ezt . . . Aztán gyerekek vagyunk,
Hogy krisztkindli kincsre várunk?
De mit is tettünk volna ki?
Csizmánk vagy nincs, vagy foltozás
Végett a csizmadiánál
Hever, hogy, Sylvester pajtás!
Ily új lábon állva látnál
Előestjén az ujévnak.—
Szánkkal is máshova lestünk,
Mert bizony úgy értesültünk,
Hogy jönnek a sült verebek.
Megn nyugtat időnk járása
Is: az ottfenn kiszakasztott
Véghetetlenül nagy dunna
Pelyhe már telkinkre omlott
S védi fagytól a barázdát.
Igy új évünk szép hajnalán
Nem kell félnünk, hogy majd *talán*
Az adónkat exequálják.
Sőt vigságnak is van helye:
Feledendjük bajainkat:
Mit szólott a nemzet nyelve
Követelve ős jogokat,
Arra ez időszak nem hagy
Igy felelni, hogy: majd ha fagy!
Mért? — Ne erőködj jámbor agy!
— Azért, mert hát csakugyan fagy!

Füz Ág.

A katonaiskolából.

Magyarázta a krigsartikusokat a tiszt a közemberek iskolájában, s miután az eseteket, melyekben a katona halálra ítéltetik, s felakasztatik, torkaszakadtáig mondogatta, s ismételte, meggyőződendő előadása sikeréről, következő kérdést intézett egy igen érdemes cserepárhoz:

„Mondja meg most már az előadottak után, mikor akasztják fel az embert?“

„Hát — — korán reggel!“ — hangzott a válasz.

Miért is nem vagyok én az a platéros!?

Bizony miért is nem vagyok!

Hogy hát melyik platérost értem? Bizony magam sem tudom én!

Hogy hát micsoda is tulajdonképen az a platéros? Bizony jóformán azt sem tudom én! — Hogy hát vigye el e szerint az ördög ezt az egész históriát? Bizony nem bánom én!

Hanem azért csak elmondom. Nem bánja meg, a ki végig hallgatja. Érdekes történet, nem mindennapi történet: nem történik meg minden jöttment emberen — megéri azt a tíz új forintot, mit a szerkesztő fizetett érte nekem — ámbátor én kétszer tízért sem adnám, ha meg nem történt volna velem.

Azon fordul meg az egész, hogy — hogyan, hogyan nem — a mult nyár közepéig senkinek sem jutott eszébe tölem adót kérni. Pedig jó 13 esztendeje vagyok már Pest városának lakosa. Hanem hát vannak szerncsefiak — gondolám — bizonyosan az vagyok tudtomon kívül én is, s így kerültem ki e közös honpolgári kötelezettséget. Pirulva vallom meg: nem éreztem semmi lelkiismeretfurdalást, hogy eszerint — többi adófizető polgártársaimmal ellenkezőleg — ingyen élvezem az állampolgárságommal, s pesti lakos-voltommal járó gyönyörűségeket.

No, hanem egyszer csak a mult nyáron eszébe jutottam az adóhivatalnak.

Jön egy adócédula-hordó hozzám, s kézbesít egy papirost, melyben az adóhivatal felszólítja „Fürtös Ker. János platérost,“ hogy fizesse meg 12 forintnyi adóját, különben jó az ekzekúzió.

— Édes barátom — mondtam — ön ajtót tévesztett, én nem vagyok Fürtös Ker. János, platéros, hanem vagyok Kürtös Kalaz. József, költő, ezt tudja ország világ, a ki csak divatlapot olvas. A dologban tévedésnek kell lenni, mit ezennel aprehendálok az adóhivatal részéről.

(Könnyen beszéltem, látván, hogy az adócédula első megpillantására fölébredt ijedelmem alaptalan volt — nem engem, hanem Fürtös Ker. János, platérost (mi a menykő lehet az?) illeti a memento mori.)

Emberem aztán fogta papirosát, ment vele sorra ajtóról ajtóra az egész házban, s miután sem itt, sem az egész utcában nem találta meg a szerencsétlen üldözöttet, fél óra mulva megint csak visszajött hozzám, hogy mégis csak nekem kell lennem annak a Fürtös Ker. János platérosnak.

Szerencsésen sikerült meggyőznöm őt az ellenkezőről, mire aztán annyira-mennyire mégis nyugodva távozott.

Békességesen eltelt ismét vagy hat hét, — midőn egyszer hazamenve feleségem (no ha ezt a „Nefejejts“ vagy „Divatvilág“ olvasónői tudnák, hogy van feleségem, bizony nem olvasnák oly osztatlan érdeklé-

„Hozzá,“ „A kegyetlenhez“ stb. című, nőtlen séget gyanítottató verseimet szerencsére azonban nem olvassák az „Üstököst“) kezembe adja azt az adócédulát, mit az a multkori ember nem bírt velem elfogadtatni.

— Kedves feleségem, miért fogadtad el ezt a cédulát?

— Hát azt mondta az az ember, hogy téged illet.

— Hát nem olvastad a nevet?

— Nem én.

— Hisz' Fürtös Ker. János, platérosnak szól.

— Én bizony nem olvastam.

Egyszeriben elhittem neki.

— Zaplatyi Fürtös zwölf Gulden, ik jászom executio. zaplatyi.

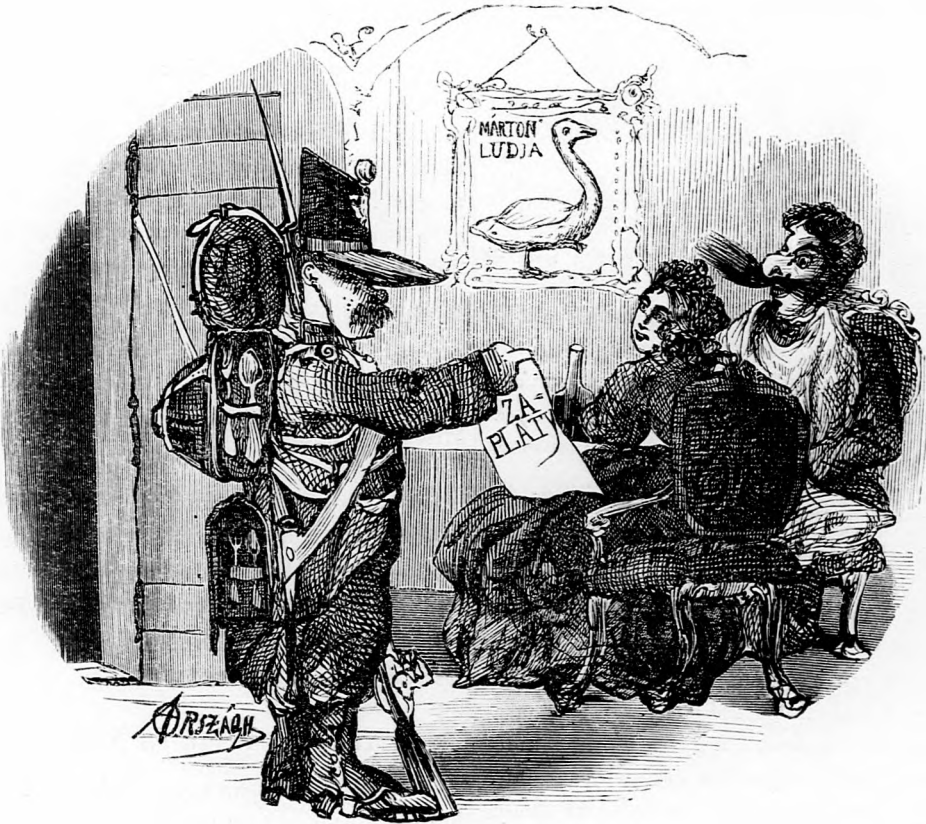
No's ezzel már nehezebb volt beszélni, mint a multkori adóhivatali szolgálával!

— Barátom! mondtam.

— Bratye, bratye, zaplatyi! — mondá ő.

No ebből ki nem keveredünk.

A házban lakott egy lutheranus ember, ez tudott tótul, s e szerint megértette a polák vitéztől, hogy fizessen Fürtös Ker. János 12 frtot adóban, vagy fizessen

— Asszonyi tökéletlenség! — sohajtám magamban. (Van annyi eszem és tapasztalásom, hogy ilyesmit főnnszóval ne sohajtsak.)

Nem tesz semmit. Én nem vagyok Fürtös, gondolám magamban, tegyen az adóhivatal a mit tetszik, minek hozták hozzám ezt a papirost. Engem nem illet, Fürtös Ker. János platérost illeti.

Senki sem gondolná, hogy mégis mi történt.

Vagy három hét eltelik békességben megint, midőn a harmadik végével — gondolom épen Márton napján (onnét tudom, mert Marton ludat szeretünk volna enni, aztán nem volt) beállít egy fekete-kapuzás katona, s azt mondja írásban, hogy ő adóexecutió.

neki 30 krt napidijban, akkor ő, az executio, eltakarodik.

Megfizettem a 30 krt, a polák eltakarodott.

Ördög vigye ezt a Fürtös Ker. János platérost, gondolám magamban, milyen bajba kevert. Miért nem fizeti meg az adóját, most más becsületes honpolgárnak kell szenvednie miatta. Csak tudnám: hol lakik? — Egyébiránt üsse kő, 30 kr. nem mind a világ, esakhogy ily olcsón megszabadultam.

(Folyt. köv.)

Kürtös Kal. József.

Ama bizonyos esizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Hic Rhodus, hic salta; itt a farsang, most táncolj!

— — No hát hogy tetszett a csütörtöki országgyűlés? (Szép gyűlés volt, mondhatom! Kilencz óraker beültem, hogy jó helyet kapjak; tizig nézegettem az üres ministerek székeit, s a fresco festményeket a szomszéd asszonyosságokon, tiz óraker bejött három képviselő, az, a mint meglátta, hogy maga van, megijedt, visszament. Azután megint jött kettő három, egymásra ásitottak messziről, s midőn közel értek, látszott a képükön, hogy azt mondják egymásnak: „csunya loespocs idő.“ Azután el kezdtek alá, s fel ögyelegni a nagy teremben, s a karzatokra kaesintgattak. Akkor bejött az elnök, felmászott a kakasülőjére, csengetett, az első csengetésre oda se néztek neki, akkor aztán az elnök is megharagudott, s megint leszállt a kakasülőről. Akkor aztán minden ember végezte privatim az ország dolgait; a gyorsírók, nem tudom, hogy jegyezték fel a beszédeket? Végére az elnök még egyszer megharagudott, kapta magát, fölmászott a kakasülőre, nekidurálta magát, elkezdett istenigazába csengetni; a mire aztán valamennyien megszeppentek, s kiabáltak „helyre!“ helyre!“ a ki legtávolabb volt a helyétől, az kiabált legjobban. Aztán leültek szerteszélylyel, két emberközt hagyva egyik egyik a másiktól. Mire aztán az elnök kijelentette, hogy minekutána olyan kevés szép asszony jelent meg a karzaton, hogy nem érdemes a kedvükért előadást tartani, annál fogva a rossz idő miatt a feuerwerk elhalasztatik. És így megint csak *láttam*, de nem *hallottam* országgyűlést.) Látod: ez az, a mit mi „rosz acusticának“ nevezünk.

— — Engemet is ugyanazon borbély borotvál-

ván, a ki a legszebbik tagját a „szép deputatióknak“ szokta borotválni: t. i. hogy így híják azt a küldöttséget, a ki Bécsbe menesztetett, válogattatván az a képviselők legformásabb és speciosusabb példányai közül; tehát ezen hiteles kuforrás beszélt nekem, hogy mulatságos casus történt Beleredi minister ural az udvari ebéden, a hol is ő excellentiája mellé kerülvén egyik felsőházi tagja a küldöttségnek, meginterpellálá ő excellentiáját, a mint egymást kínálgták a becsinálttal, s leiratot feliratot váltogattak, hogy melyik vegyen elébb belőle? tehát aziránt interpellálá meg ő excellentiáját a magyar deputátus, hogy ugyan minek adták ki épen mostan ezt a katonakiegészítési törvényt, mikor Magyarországon épen nincs kedve minden embernek magát katonává kiegészíteni? Erre ő excellentiája azt mondá, hogy neki ahoz semmi köze, ő csak az ujságból olvasta a dolgot, mint más, az egészet a külügyminister, meg a hadügyminister szerzették. — „No lám — szólt erre az interpelláló — ilyen baj az, mikor nincs felelős miniszterium: hogy egyik miniszter mindig a másikra keni a dolgot.“ (S mit szólt erre ő excellentiája?) Semmit, de azt mondják, hogy az egész tele sótartó paprikát elhasználta a becsinálthoz.

— — Az n. n. i agárverseny alkalmával többek között három agár futtatott, a miket gazdájuk az ugynevezett *félrejáró* agarak közé számítván, ily nevekkel látott el: az egyik neve volt „opportunus“, a másodiké: „elvbén éri“, a harmadiké: „quid tunc?“ A „quid tunc“ nyerte el a pályadíjat. Egy jelenvolt agarász, hallva az agarat emlegetni, szörnyen méltatlankodott rajta, hogy már még itt is a „Quittung“-nak kellett előljárni.

Magyar Miska és Német Miska.

M. M. No Miska sógor, soh'sem mondom többet, hogy a kormány nem tud gazdálkodni; minden e nemű scrupulusommal vége. Bevallom, hogy nem volt igazam.

N. M. Ugy-e? s mi ténitett meg?

M. M. Most olvasom, hogy a botbüntetést azért nem tartják eltörülhetőnek a hadseregnél, mert ez a büntetés kerül az államnak legkevesebbe; terem a birodalomban elég mogyorófa.

N. M. No's ugy-e meghajolsz?

M. M. A földig.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 19. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1866.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Polák*.